

Europaudvalget

FOLKETINGET

OFFENTLIGT REFERAT

AF 5. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 4. november 2011
Tidspunkt: Kl. 11.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Pia Adelsteen (DF), fungerende formand, Jens Joel (S),
Sofie Carsten Nielsen (RV), Lone Lokindt (RV), Lisbeth
Bech Poulsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Lykke Friis
(V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Troels Lund Poulsen
(V), Merete Riisager (LA), Lene Espersen (KF)

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager og
justitsminister Morten Bødskov

Pia Adelsteen ledede mødet.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3122 (økonomi og finans) den 8. november 2011

Dagsordenspunkt 1 henhører under Økonomi- og Indenrigsministeriets og Skatteministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 2 henhører under Skatteministeriets og Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 3, 4 og 6 henhører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 5 henhører under Økonomi- og Indenrigsministeriets og Finansministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 7 henhører under Klima- og Energiministeriets og Finansministeriets ressort.

Alle punkterne blev forelagt af økonomi- og indenrigsministeren.

Den fungerende formand, Pia Adelsteen, bød velkommen til økonomiministeren og sagde, at selv om der kun var tale om sager til orientering, var der en hel del tunge sager. Hun mindede om, at statsministeren på det sidste møde fik lov at afrapportere skriftligt fra det uformelle topmøde sidste onsdag, men det blev aftalt, at mødet i dag kunne bruges til at diskutere perspektiverne fra topmødet.

Økonomiministeren: Det er jeg meget indstillet på. Jeg tror, de fleste er dybt optaget af det, der foregår i øjeblikket i den europæiske økonomi, specielt fordi der sker så mange ting så hurtigt – især med udgangspunkt i Grækenland.

Som formanden siger, er der tre store sager, og så er der nogle mindre sager. De tre store diskussioner drejer sig om skat på finansielle transaktioner, energibeskatning og så selvfølgelig opfølgning af de topmøder, der har været – den store aftale om Grækenland og gældsnedskrivning. Det er de tre ting, der for alvor er på dagsordenen.

1. Kommissionens forslag vedr. en afgift på finansielle transaktioner

– *Præsentation af Kommissionen*

KOM (2011) 0594

Rådsmøde 3122 – bilag 1 (sammenfatning side 2)

EU-note (11) – E 5 (notat af 11/10-11 fra den økonomiske konsulent)

Beskatning af den finansielle sektor:

KOM (2010) 0254 - svar på spørgsmål 3

KOM (2010) 0254 - svar på spørgsmål 4

KOM (2010) 0549 - bilag 1 (henvendelse af 11/5 fra IBIS m.fl.)

Udvalgs mødereferater:

EUU alm. del (10) – bilag 503 (side 1236, senest behandlet i EUU 13/5-11)

EUU alm. del (09) - bilag 449 (side 1265 FO, forhandlingsoplæg om bankafgifter forelagt EUU 4/6-10)

Økonomiministeren: Skat på finansielle transaktioner har været drøftet før.

Kommissionen har den 28. september fremsat et forslag om skat på finansielle transaktioner. Den tekniske indretning af afgiften er, at man pålægger en afgift på en finansiell transaktion, hvis mindst en af de deltagende i transaktionen er en finansiell institution, som er etableret i EU. Afgiften pålægges, hvis den finansielle institution handler på egen hånd, eller hvis den handler på vegne af en anden institution eller en person. Afgiften pålægges transaktioner i relation til værdipapirer såsom aktier, obligationer, investeringsbeviser, pengemarkedsinstrumenter og derivater. Der er altså en række ting, hvor afgiften skal pålægges. Der er også nogle ting, som man foreslår at afgiften ikke skal pålægges. Det giver diskussioner om gråzoner. Nyudstedelse af aktier og obligationer er undtaget fra afgiften. Det er meget kort om den tekniske side af det.

På det kommende møde i Økofin, altså den 8. november, forventer vi, at Kommissionen vil præsentere sit forslag og sige, hvad der er baggrunden for det, og hvad den har tænkt sig. Det er den første drøftelse, der foregår på baggrund af et konkret forslag.

Forhandlingssituationen både i EU, men også globalt, hvor diskussionen har været sat på dagsordenen flere gange før, er præget af, at der er meget forskellige holdninger til en sådan afgift. Holdningerne blandt EU-landene er også delte. Der er nogle, som støtter en afgift på finansielle transaktioner i EU, der er nogle lande som støtter en global afgift på finansielle transaktioner, og der er nogle lande som helt er imod en afgift. Nedenunder det er der – uanset om man er for eller imod – alle mulige holdninger til, hvordan det teknisk kan gøres, og hvis det teknisk kan gøres, hvor skal pegene så gå hen? Det er rigtig god, stor diskussion at tage hul på.

Regeringen støtter en global afgift på finansielle transaktioner og mener, at en diskussion som denne kan gøre, at EU kan gå foran i de internationale drøftelser om en global afgift på finansielle transaktioner. Det er klart, at hvis man på et tids-

punkt kunne komme frem til et forslag, vil man stå stærkere både i G20 og på den globale scene i arbejdet for en global afgift. Dermed er også sagt, at det er positivt, at der er fremlagt et forslag, for så kan diskussionen blive mere fokuseret, end den ellers ville have været. Europa kan gøre sin stilling op og dermed spille en stærkere rolle i de globale drøftelser om sagen.

Det forslag, som er lagt frem om en transaktionsafgift i EU, medfører ikke desto mindre en række udfordringer. En af dem er især, at disse transaktioner flytter uden for EU. Det er baggrunden for, at regeringen støtter en global afgift. Vi vil nødtigt have, at transaktioner – og dermed også arbejdspladser – flytter ud fra det europæiske område. Er der noget, vi ikke har akut brug for, er det, at arbejdspladser forsvinder fra Europa. Tværtimod går mange af de andre ting, vi skal drøfte, netop på det modsatte, nemlig: Hvordan kan vi skabe mere vækst og flere arbejdspladser? Dermed er også sagt, at regeringen ikke støtter, at der bliver lavet en europæisk afgift, fordi vi tror, at det vil have den effekt.

Lene Espersen henviste til, at tobinskatten var en gammel travet, og gentog for en ordens skyld, at Det Konservative Folkeparti er modstander af en sådan afgift. Med den konstruktion, der er lavet, er det fuldstændig umuligt at fremføre en logisk argumentation for, at det lige præcis er dér, man lægger snittet for at skrabe nogle penge ind til EU-systemet. De finansielle transaktioner er fuldt ud lovlige, og de er faktisk med til at få hele verden til at fungere. Med globaliseringen er der tit behov for, at man skal have finansieret ydelser, der ligger langt fremme i tiden. Det Konservative Folkeparti er modstander af skatten såvel nationalt som på EU-plan – hvad Lene Espersen også forstod regeringen var – idet det flytter arbejdspladser ud af EU. Hun anså det overhovedet ikke for realistisk, at skatten kan blive indført globalt, idet de små østater, som lever af at have meget liberale vilkår, ikke vil være med til det. Hun opfordrede til, at man i stedet for interesserede sig for at finde de sorte penge, der gemmer sig på forskellige bankkonti. Lene Espersen tilføjede, at hvis man endelig skal have en sådan skat, bør pengene gå i statskassen, ikke i EU's kasse.

Lisbeth Bech Poulsen pegede på konsekvenserne for arbejdspladser og vækst og mindede om de finansielle institutioners rolle i den nuværende krise. Hun spurgte, om regeringen vil genoverveje sin indstilling, hvis der findes robuste løsninger på de udfordringer, der er vedrørende tobinskatten.

Jakob Ellemann-Jensen tilsluttede sig det, Lene Espersen sagde. Venstre er ikke svært begejstrede for forslaget, bl.a. med baggrund i at det er etableringsstedet og ikke transaktionsstedet, der er afgørende. I den nuværende situation er vi næppe interesserede i at tvinge virksomhederne til at flytte uden for EU. Det er en meget interessant diskussion, om man kan indføre en global skat, men den er nok meget idealistisk. Han mente, man måtte indgå en aftale med for eksempel Cayman Islands, inden man bruger mere tid på den idé.

Nikolaj Villumsen mente, det var ret vigtigt at få lagt en skat på spekulanterne, som er en af grundene til, at vi har fået den forfærdelige krise, der rammer alle. Vi har brug for, at det er realøkonomien, der bliver investeret i. Han syntes, det var

rigtigt positivt, at regeringen vil arbejde for, at skatten bliver global, men det bliver nok svært at få Cayman Islands med på ideen. Han foreslog, at det bliver de enkelte lande, som opkræver afgiften, der skal have pengene og ikke til EU's budget. Spørgsmålet er, hvordan vi kommer i gang. Vi kan snakke længe om, at vi gerne vil have en global skat, men nogle skal jo starte. Vi har lige hørt, at man er parat hertil fra Brasilien og Argentina og Sydafrika og Norge. Det forslag, der ligger nu, giver nogle problemer, idet der er en fare for, at virksomhederne flytter uden for EU. Men på den anden side har man haft succes med en transaktionsskat på 0,5 pct. i London, uden at det har ført til udflytning. På denne baggrund spurgte Nikolaj Villumsen, hvad regeringen har gjort for at få indført en global skat. Har man f.eks. rejst sagen i FN? Og vil man indkalde de lande, som ønsker at gå i gang?

Merete Riisager havde noteret sig, at regeringens støtteparti og også et af regeringspartierne er positiv over for den europæiske version af beskatning af finansielle transaktioner. Derfor ville hun markere tydeligt, at Liberal Alliance er imod. Både fordi der er tale om at beskatte aktiviteter, hvor man forsøger at skabe værdier, og fordi Liberal Alliance slet ikke mener, EU skal være skatteopkræver. På denne baggrund opfordrede hun regeringen til at holde fast på sin modstand.

Jens Joel syntes, Lene Espersen fik det fremstillet, som om der var tale om en måde for EU til at skrabe en masse penge til sig, og gjorde derfor opmærksom på, at det ikke er EU-systemet, som bestemmer, hvor mange penge der skal bruges i EU, men stadig væk er EU's finansministre, der bestemmer. I øvrigt lægges der faktisk op til, at midlerne skal tilfalde statskasserne.

Lene Espersen spurgte i anledning af Jens Joels bemærkning økonomiministeren, om det ikke er korrekt, at kommissionsformanden har foreslået, at skatten kan være en del af EU's egne indtægter.

Pia Adelsteen havde det indtryk, at det bestemt var en indtægt til EU – som ganske vist ikke direkte øger budgettet – og pegede på, at det vil give problemer for Danmark i form af lavere aktieavancebeskatning og pensionsbeskatning. Hun mente bestemt ikke, man skulle indføre skatten i EU alene, og glædede sig over, at det mente regeringen heller ikke. Ligesom Jakob Ellemann-Jensen syntes hun, man skulle få Cayman Islands med på ideen, før man brugte mere tid på den idé.

Økonomiministeren sagde, at grunden til, at regeringen gik ind for en global afgift, men ikke en lokal eller regional afgift, var, at i hvert fald som forslaget foreligger lige nu, kan virksomhederne flytte sig. Regeringen havde ikke nogen ideologiske problemer med en sådan skat, hvis det kunne lade sig gøre. Der er imidlertid en lang række problemer i det fremlagte forslag. Først og fremmest at transaktionerne flytter sig. Det vil især gælde dem, der har ressourcerne. Hvis der kommer et provenu, bliver det fra de små sparere og fra almindelige menneskers handler vedrørende pensioner o.lign. Hun havde indtryk af, at den transaktionsskat, man har i London, også bliver betalt af små sparere. Det er svært at lave en definition, så man får udskilt spekulative kapitaltransaktioner fra ordentlige kapitaltransaktioner. Men måske kan Europa finde en definition, som kan lade sig gøre.

I svaret til Lene Espersen pegede økonomiministeren på, at der kommer et direktiv om rentebeskatning på dagsordenen, som betyder, at vi kan komme tættere

på dem, der gemmer pengene, fordi de ikke synes, det er sjovt at blive beskattet. Økonomiministeren syntes også, vi skal kaste vore kræfter ind dér, hvor vi kan opnå resultater på det relativt korte sigt.

Økonomiministeren svarede Lisbeth Bech Poulsen, at hvis man kan finde robuste løsninger, vil regeringen genoverveje sagen. Men en skat, der ikke virker, skal man være meget forsigtig med at indføre.

Merete Riisager pegede på, at nye beregninger fra Finansrådet viser, at for almindelige danskere vil det koste 700 kr. om måneden på deres pension, hvis vi skal indføre en sådan skat.

Nikolaj Villumsen betegnede det som dejligt, at han var enig med økonomiministeren på det ideologiske plan, men gentog sit spørgsmål, om regeringen vil arbejde for at ændre Kommissionens forslag, således at pengene ikke skal gå til EU, og at vi sikrer os, at virksomhederne ikke flytter transaktionerne. Han pegede på, at Taiwan, Hong Kong og Sydafrika er nogle af de lande, der har en sådan skat. En undersøgelse fra IMF viser, at det er de rigeste, der kommer til at betale. Nikolaj Villumsen kunne godt have ønsket sig skatten højere, men en skat på 0,1 pct. vil ikke afholde nogen fra at foretage produktive, realøkonomiske transaktioner, som drejer sig om mere langsigtede investeringer.

Han forstod, at regeringen ikke vil have en skat på EU-plan, og spurgte, om den havde tænkt sig at rejse sagen i FN. Og hvad mener regeringen, pengene skal bruges til? Selv mente han, det ville være godt, hvis pengene blev brugt til klimainvesteringer, til udviklingslandene og på at skabe arbejdspladser.

Lykke Friis havde personligt den opfattelse, at man på G20 havde vigtigere ting at diskutere end en tobinskat, f.eks. den øgede protektionisme som vi ser fra BRIC-landene.

Pia Adelsteen gentog sit spørgsmål om, hvorvidt regeringen mente, skatten skulle gå til nationalstaterne eller til EU.

Økonomiministeren sagde, at spørgsmålet netop er, hvem der kommer til at betale. Bliver det spekulanterne, eller bliver det almindelige mennesker, som kommer til at betale skat i forbindelse med forvaltningen af deres pensioner?

Hun mente ikke, man skulle vente med investeringer i klima og udviklingsbistand, til man havde fået en skat på finansielle transaktioner. Der vil under alle omstændigheder nok gå meget lang tid, før man kan få indført en sådan skat.

Økonomiministeren troede egentlig ikke, hun ideologisk var enig med Nikolaj Villumsen, idet det for hende ikke var et ideologisk krav, at man partout skulle beskattes finansielle transaktioner, men det kan være en god idé, hvis man kan finde en metode, der virker.

Da det ikke er regeringens holdning, at der skal være en sådan skat på EU-plan, bliver det en lidt hypotetisk diskussion, hvad pengene i givet fald skal bruges til. Det er ikke regeringens holdning, at det skal være en indtægt for EU, hvis skatten bliver til noget. Det skal være en national indtægt. Der bør være en rimelig skat, hvor der er ting at beskattes. Folk skal ikke kunne gemme deres penge.

5. Europaudvalgsmøde 4/11-11

Økonomiministeren sagde, at vi vil forsøge at sætte sagen på den globale dagsorden. Her er G20 et oplagt sted.

Med hensyn til hvem der betaler transaktionsskatten, kan det godt være, økonomiministeren så anderledes på det end Nikolaj Villumsen, men hun mente, at bankerne er en slags købmænd, som handler med penge, og hun ville være meget forsigtig med at sige, om de låner pengene ud til spekulation eller til ordentlige formål, så længe de holder sig inden for de regler, der gælder. Hun tilføjede, at hun troede, f.eks. dansk landbrug sætter kolossalt stor pris på, at fødevarer kan sælges på en ordentlig måde.

Nikolaj Villumsen måtte efter økonomiministerens svar konstatere, at han desværre var ideologisk uenig med økonomiministeren, men når Kommissionen regner med, at man kan skaffe 450 milliarder euro, er det rigtigt mange efterlønsordninger, man kan indføre rundt om i verden for de penge. Han opfordrede regeringen til at arbejde så godt som muligt for at få skatten indført globalt.

Økonomiministeren gjorde opmærksom på, at Kommissionen meget klart siger, at den samlede velstand falder, hvis man laver en skat på finansielle transaktioner. Hun syntes ikke, Europa er i en situation, hvor vi skal arbejde for, at den samlede velstand falder.

2. (Evt.) Energibeskatningsdirektivet

– Orienterende debat

KOM (2011) 0169

Rådsmøde 3122 – bilag 1 (sammenfatning side 8)

KOM (2011) 0169 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 1/7-11)

Økonomiministeren: Den anden store diskussion kommer til at dreje sig om energibeskatning. Det er et direktivforslag, hvor man er i gang med den tekniske udredning. Det vil muligvis – vi ved det faktisk ikke præcis endnu – komme på Økofins dagsorden til en første drøftelse.

Kommissionens forslag blev fremsat den 13. april 2011. Målet er at sikre en mere rationel og mere målrettet energibeskatning. Den skal pege hen imod, at EU's samlede energi- og klimamål bliver opfyldt. Det nye er, at der bliver en meget tydelig CO₂-komponent. Det er det, der er det virkelig interessante i forhold til diskussionerne om energi- og klimamålsætningerne.

Det er selvfølgelig et meget teknisk forslag. Jeg skal kun sige noget om de hovedelementer, der er. Kommissionens forslag har følgende hovedelementer:

1. En opdeling af den nuværende minimumsafgift i en CO₂-komponent, baseret på energiprodukternes CO₂-udledninger, og en energikomponent, som er baseret på energiprodukternes energiindhold. Og så er det en vejning af de to ting.
2. En koordinering med EU's CO₂-kvotesystem, hvor den manglende koordinering, der har været indtil videre, har givet anledning til, at visse sektorer får en dobbeltregulering – altså bliver omfattet af både kvoter og afgifter – mens andre sektorer bliver helt fritaget for kvoter og afgifter. Det er klart en dårlig situation.
3. Øgede minimumsafgifter, særligt som følge af introduktion af minimumsafgifter på CO₂-udledninger. Det er her, der ligger et egentligt nybrud i direktivet, som jeg ser det.
4. En ens afgiftsbelastning på produkter, der er ensartede – altså efter energiindhold og CO₂-udledning. Det er sådan set fornuftigt, selv når de nationale satser ligger over EU's minimumssatser. Det betyder, at for benzin og diesel skal energi- og CO₂-indholdet beskattes med de samme satser. Det indebærer konkret, at dieselaftgifterne i en dansk sammenhæng skal være højere end benzinaftgifterne – også selv om de nationale afgifter allerede ligger over EU's minimumsafgifter. Det er det, der er den principielle diskussion, nemlig: Hvordan kommer vi derhen, at vi beskatter ens, uanset i hvilken form det fremtræder, når man ser på henholdsvis energiindhold og CO₂-udledning?

Regeringens holdning til forslaget er generelt meget positivt. Vi vil gerne fremme direktivet. Det flugter dansk afgiftsstruktur, som den er i forvejen, og det støtter også de klima- og energipolitiske mål, som regeringen har. Vi har generelt høje energiafgifter, og vi har en interesse i, at forslaget bliver vedtaget, så vi kommer videre med hele denne problemstilling, også på det europæiske niveau. Fordi en afgift lagt på efter energiindhold og CO₂-udledning vil være med til at fremme

danske interesser på bl.a. klimaområdet. Det betyder også, at vi meget gerne vil fremme behandlingen af direktivet, mens Danmark har formandskabet efter jul. Det kommer meget an på, hvad der kommer til at ske på mødet den 8. november. Når vi ikke ved, om det kommer på, er det fordi det stadig væk blive diskuteret. Polen, som har formandskabet i øjeblikket, vil muligvis sætte det på dagsordenen med henblik på en første drøftelse. Selv om den danske regering er glad for det, er det ikke det samme som, at alle er glade for det. Derfor er forhandlingssituationen vanskelig. De indledende drøftelser, som har været på arbejdsgruppeniveau, viser, at flere lande har reservationer og gerne vil analysere det mere i dybden og finde ud af, hvilken rolle det vil spille for dem. Forslaget har kun været drøftet få gange på teknisk niveau, og flere lande – det gælder også Danmark – synes, at det er for tidligt at forelægge sagen for Økofin. Det giver ikke meget mening at have en politisk drøftelse, hvis man ikke fuldstændig har klarlagt: Hvad er den tekniske betydning egentlig af dette forslag? Sådan har jeg det også selv med de fleste sager. Hvis man ikke ved, hvad et forslag går ud på, så er det svært at have en holdning til det. Det er det, vi er bange for vil være effekten, hvis det kommer på dagsordenen til en første drøftelse allerede her den 8. november.

Hvis Polen fastholder at sætte det på dagsordenen, så vi vil arbejde for, at den drøftelse ikke begrænser Kommissionens muligheder for at gå videre med den tekniske afklaring og også begynde at finde løsninger på de ting, som måtte vække bekymring rundt omkring i landene, men vi vil fastholde formålet, altså at få minimumsafgifter der afspejler henholdsvis CO₂-udledning og energiindhold. Det tror jeg er meget, meget positivt, ikke kun for Danmark, men også for EU's klima- og energimålsætninger.

Lene Espersen støttede principielt op om sagen, idet vi i Danmark har meget høje energifgifter, hvorfor vi har en fælles interesse i, at EU også begynder at tænke klima og miljø ind. Hun var dog enig med økonomiministeren i, at det nok ikke er lige nu, man skal tage en diskussion om energifgifter i Ministerrådet. Hun tilføjede, at da forslaget i sin tid blev behandlet under den borgerlige regering, gjorde regeringen meget ud af at sige, at vi under ingen omstændigheder ville acceptere, at benzin og diesel skulle beskattes på samme niveau. Det bør den nuværende regering også arbejde for.

Jakob Ellemann-Jensen fandt, at energibeskatningsideen var udmærket, men der mangler noget i udførelsen, og vi er et godt stykke fra at nå frem til målet. Det er udmærket, hvis de andre lande kommer op på vores niveau, hvilket ikke blot vil gavne klima og miljø, men også forbedre vores konkurrenceevne. Det er imidlertid en stor udfordring for landbrug og gartneri, hvis dieselfgiften skal være lige så høj som benzinafgiften. I den forbindelse tilføjede Jakob Ellemann-Jensen, at der ikke står nogen steder, at det er dieselfgiften, der skal sættes op. Det kunne lige så godt være benzinafgiften, der skulle sættes ned. Det vil være problematisk for den danske transportsektor, hvis man begynder at hæve dieselfgiften.

Lykke Friis var ikke i tvivl om, at det er i dansk interesse at få skabt mere ensartethed i energifgifterne, men forslaget indeholder nogle tidsler. Derfor kunne det

måske af hensyn til den videre procedure være nyttigt med en teknisk gennemgang af direktivforslaget, eventuelt i skatteudvalget. Som nævnt er der problemer med diesel og benzin, og der er også nogle udfordringer vedrørende biogas.

Pia Adelsteen var klar over, at der kun var tale om et udspil, og at alt ikke ligger klart endnu, men hun mente, der lå et problem i, at landbruget ikke kan få afgiftsfritagelse til den energi, det bruger. Der står også noget om fjernvarmeværker, hvor man vil fjerne CO₂-afgiften, hvilket vil give Danmark et provenutab. Det ville hun godt høre lidt mere om.

Hun havde egentlig det indtryk, at skatter og afgifter var et nationalt anliggende, men EU har åbenbart kompetencer til at fastsætte minimumsstandarder. Er det ikke en indblanding i landenes egne beføjelser?

Økonomiministeren mente, det var for tidligt at bekymre sig helt vildt, idet vi stadig arbejder med en teknisk opklaring af forslaget. Hun var fuld af fortrøstning til, at der kan findes en løsning. Hun troede, det ville være i dansk interesse at finde en løsning, og grundlæggende er det en meget god idé at beskatte energiindholdet og CO₂-udledninger. Men det er ikke en given ting, at man skal harmonisere på et højt niveau. Det er en fordel for konkurrencen, at man får nogenlunde ens afgifter.

Det er rigtigt, som Pia Adelsteen er inde på, at det er et indgreb i, at skattepolitik er et nationalt anliggende, at EU kan fastsætte minimumsstandarder, men det er nu engang en kompetence, EU har. Det har vi sagt ja til med åbne øjne. Som et teoretisk eksempel nævnte hun, at hvis man i et land har en bred skattebase vedrørende selskabsskat og en høj skat, mens man i et andet land har en smal skattebase og en lav skat, så har det sidste land en konkurrencefordel.

Pia Adelsteen replicerede til økonomiministeren bemærkning om, at vi med åbne øjne havde accepteret, at EU kan fastsætte minimumsstandarder, idet det stod i Lissabontraktaten, at Lissabontraktaten ikke havde været forelagt for den danske befolkning ved en folkeafstemning.

Hun mente, det ville være godt med en teknisk gennemgang i skatteudvalget, fordi der var tale om kompliceret stof.

Økonomiministeren sagde til Pia Adelsteen, for at der ikke skulle opstå myter, at befolkningen var spurgt, når vi har afgivet kompetence i forhold til grundloven. Det er i øvrigt ikke kun i Lissabontraktaten, vi har påtaget os forpligtelser. Økonomiministeren pointerede, at vi har påtaget os forpligtelser, fordi det er i dansk interesse.

Økonomiministeren mente, det ville være en god idé at tage en teknisk gennemgang i skatteudvalget, idet det er skatteministeren, som står for sagen.

3. Opfølgning på Det Europæiske Råd den 23. oktober og topmødet for stats- og regeringschefer den 26. oktober 2011

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3122 – bilag 1 (samlenotat side 17)

EUU alm. del (11) – bilag 64 (erklæringer vedr. uformelt møde blandt EU's 27 stats- og regeringschefer)

Det Europæiske Råd 17-18/10-11 – bilag 9 (konklusioner fra DER 23/10-11)

EUU alm. del (11) – bilag 63 (skriftlig redegørelse fra topmødet 26/10-11 vedr. gældskrisen)

Økonomiministeren: Det tredje store punkt er opfølgning af Det Europæiske Råds møde den 23. oktober og topmødet for EU-landenes stats- og regeringschefer den 26. oktober.

Jeg tror, I alle kan huske de meget dramatiske dage, hvor vi alle sammen gik og ventede på, om der kom en løsning, og hvornår den i givet fald ville komme. Der kom så en løsning. Der kom en samlet pakke, som indeholdt de elementer, som vi havde håbet på og troet på som de rigtige til at få os over den krise, vi har for indenværende, og hen et sted, hvor vi for alvor kan arbejde med vækst og jobskabelse.

For det første blev der den 23. oktober vedtaget konklusioner med vægt på at få gang i væksten igen. Det gælder også lovgivningsinitiativer for så vidt angår det indre marked.

For det andet var der på Det Europæiske Råds møde fuld enighed om at forpligte sig til at gøre den nye reform, der styrker den økonomiske koordinering, til virkelighed. Vi siger altså: "Ja, nu har vi vedtaget det; ja, nu skal det blive til virkelighed." Det er det, som man insisterer på at kalde for six-pakken.

For det tredje godkendte de 27 stats- og regeringschefer den 26. oktober planen for at styrke kapitalgrundlaget. Det tror jeg selv er meget vigtigt i forhold til de andre ting. Det var det, som Økofin blev enig om om lørdagen, hvor de andre mødtes henholdsvis søndag og onsdag.

For det fjerde var der på eurotopmødet den 26. oktober enighed om konkrete skridt i forhold til Grækenland, om eurolandenes lånefacilitet og det styrkede eurosamarbejde. Det var det element i pakken, som stadig væk var udestående, sidste vi talte sammen.

Med hensyn til Grækenland skete der en nedskrivning af gælden til private investorer – ikke som aftalt på 21 pct., men en halvering af gældens pålydende værdi. Det gør, at den græske gæld vil være holdbar – forstået på den måde at det vil være realistisk, at man kan betale den tilbage igen. Der kommer et nyt græsk låneprogram på ikke mindre end 130 mia. euro i stedet for de 109 mia. euro, som var aftalt i juli måned. Det er i virkeligheden en ret stor øgning af låneprogrammet.

For EFSF – altså den lånekapacitet, den buffer der skal være, hvis ikke det enkelte land eller den enkelte finansielle institution kan rejse kapital – har man blandt eurolandene fået et stærkere sikkerhedsnet. Kapaciteten er blevet styrket. Det er

ikke noget med, at man bare lægger penge på bordet. Man styrker kapaciteten, man "booster" det, den kan, sådan at man kommer op på en kapacitet på 1000 milliarder euro. Tanken er at mobilisere private investorer, uden at garantierne fra eurolandene øges. Det skal forhindre, at gældskrisen spreder sig til lande som Italien eller Spanien. De fleste har nok også fulgt diskussionen om den italienske situation ret tæt.

Det sidste element er det styrkede eurosamarbejde. Det, eurolandene har sagt til hinanden, er, at de forpligter sig til politisk at gå længere i det indbyrdes samarbejde om den økonomiske politik. Det vil også sige længere end det, som Danmark er en del af – både juridisk men også politisk med konkurrenceevnepagten. Eurolandene har sagt til hinanden: "Vi går et skridt videre. Vi har brug for en tættere koordinering." Det betyder, at eurolandene forpligter sig til inden udgangen af 2012 at indføre bindende national lovgivning om strukturel balance på budgettet, at konsultere hinanden ved større økonomisk/politiske tiltag og reformer, at lade Rådet og Kommissionen drøfte finanslove for eurolande, der er i underskudsprocedure, inden man vedtager dem, og skabe en mere regelmæssig dialog mellem eurolandene med faste eurotopmøder og med et styrket samarbejde i eurogruppen af økonomi- og finansministre. Det vil sige, at man har lavet en politisk forpligtelse, som går et væsentligt skridt videre end det, som er Danmarks forpligtelse.

Disse beslutninger skal jo gøres til virkelighed. Dermed er også sagt, at de skridt, som er taget for at komme ud af gældskrisen, står det på dagsordenen nu at få omsat til praksis. Det, man gør i de enkelte lande, er selvfølgelig afgørende for, at det bliver til virkelighed. Og også for at det virker som et positivt og konstruktivt bidrag til at komme ud af gældskrisen og hen et sted, hvor vi for alvor kan sætte vækst og grøn omstilling og beskæftigelse på dagsordenen.

Særligt Spanien og Italien har på topmødet forpligtet sig til helt konkrete reformer, som er fremlagt i topmødeerklæringen. Vores vurdering er, at det er centralt for tilliden til hele pakken, at de to lande følger deres forpligtelser op med konkret handling henholdsvis i Italien og i Spanien.

For at sige det lidt på jysk, så har der været lidt forvirring om den græske position. Det kan man vist godt sige. Først forlød det, at der skulle være en folkeafstemning om låneprogrammet eller om tilknyttede spørgsmål eller om eller andet andet. Så forlød det, at statslederen ville gå af. Så ville han ikke gå af alligevel. Så skulle man ikke have en folkeafstemning alligevel, men en tillidsafstemning. I mellemtiden har den græske opposition antydningvis villet støtte låneprogrammet – eventuelt under forudsætning af udskrivning af nyvalg og dannelse af en samlingsregering eller lignende, indtil man kunne få valget. Jeg skal slet ikke på nogen måde kunne redegøre for den græske situation. Det er kun highlights fra de seneste dage. Alvoren i det er, at det naturligvis skaber stor uro. Det giver et problem for os alle sammen. Det tror jeg, man skal have en meget nøgtern holdning til. Det europæiske samarbejde viser nu meget, meget tydeligt, hvor afhængige vi er af hinanden, euroland eller ikke-euroland. Det, der forgår i ét land, virker også hos os. Det tror jeg bare, man skal sige fuldstændig nøgternt. Det er sådan, virkeligheden er. Vi påvirker hinanden.

Når det er sagt, så påhviler der også Økofin det konkrete arbejde med at gøre den indstilling til Det Europæiske Råd, som vi kom med, til virkelighed. Det drejer sig om, hvordan vi får lavet de forskellige banktiltag, som var sat på dagsordenen. Vi skal opdatere kernekapital i forhold til de nye krav om 9 pct. af aktiverne og gennemgå de nationale processer for at styrke kapitalgrundlaget i de enkelte banker. Det er netop nationale processer. Desuden er der også nationale overvejelser vedrørende nationale likviditetsgarantier og de fælles principper herfor, som har været sat på dagsordenen – ikke som noget detaljeret, men som en hensigtserklæring.

Jeg vil gerne understrege, at det, vi arbejder med nu, er ikke at redde uforsigtige banker. Det er ikke dér, vi er. Det er ikke en finansiel krise, som vi kendte den, da den ramte i 2008. Det er vigtigt, at den gældskrise, der er – som er realøkonomisk, fordi nogle europæiske lande har påtaget sig en meget, meget stor gæld – påvirker bankernes sundhed og dermed også deres mulighed for at låne ud til virksomheder og fastholde rimelige priser på kassekreditter. Det er et element, som påvirker vores muligheder for at skabe vækst i de enkelte lande, uanset om det er ved offentlige tiltag eller ved at helt almindelige virksomheder, som vokser, har brug for at låne penge til de ting, de gerne vil. Dermed er også sagt, at når vi er optaget af fælles principper, er det for at sikre, at vi ikke kommer til at holde hånden under banker, der ikke er levedygtige. Det handler ikke om bankers levedygtighed eller finansielle krise. Det handler om at sørge for, at gældskrisen ikke trækker tæppet væk under banker, som i øvrigt er sunde og driver en rimelig og ordentlig bankforretning.

Derudover fortsætter det parallelle arbejde, som jeg selv lægger meget stor vægt på, med de mange lovinitiativer, som styrker finansiel regulering og tilsyn. Det er et styrket tilsynssamarbejde, styrkede kapitalkrav, regulering af derivater og en lang række andre ting. Alt det, som kommer trillende og begynder at blive til virkelighed. Det handler om rammen for sund og ordentlig bankdrift. Det arbejde fortsætter, og det prioriterer vi højt, når vi får formandskabet.

Hvis man ser snævert dansk på det, så er vi ikke i en situation, hvor det er nødvendigt med nye statslige kapitalindskud i danske banker på grund af de opdaterede tests og kernekapitalkrav på 9 pct. af aktiverne, som nu er offentliggjort. Vi er heller ikke forpligtet til at iværksætte nye likviditetsgarantier. Vi følger selvfølgelig udviklingen omhyggeligt for at se, om der skulle blive behov for nye initiativer. Det siger sig selv. Men sådan som verden ser ud nu, er det ikke tilfældet.

Det videre perspektiv – altså udover nu og her – er selvfølgelig, at det at få stoppet gældskrisen og forhindre, at den spreder sig til flere lande, er vigtigt for også at få Danmark tilbage på et vækstspor igen. Resten af Europa er i den samme situation. Og ligesom landene er forbundet med hinanden, når græske politiske diskussioner smitter af på os, så er det klart, at væksten i de andre eurolande også smitter af på os. Negativt, hvis det går dårligt, og positivt, når det går godt. Tyskland f.eks. er jo en af vores meget store samhandelspartnere. Jo bedre det går i Tyskland, jo bedre går det også for os.

Vi må se på, hvad det styrkede samarbejde blandt eurolandene konkret kommer til at betyde for drøftelserne af den økonomiske politik i EU. Det er stadig væk alt for tidligt at vurdere det endeligt, men det er klart, at der er en risiko for, at emner vil være uddebatteret, når eurogruppen har holdt deres møder – altså inden møderne i Økofin. Så er det en ny situation, kan man sige. Jeg mener, det er vigtigt at holde fast i, at det, der er relevant for de 27, bør drøftes i kredsen af de 27. Ellers ender vi et sted, hvor det vil være meget svært for os.

Lene Espersen delte økonomiministerens opfattelse af, at topmødekonklusionerne faktisk var rigtigt gode. Meget er imidlertid blevet ødelagt igen af de sidste dages udmeldinger fra Grækenland. Nu havde G20 og Kommissionen gjort det klart, at der gælder et "Hertil og ikke længere". EU har tilbudt Grækenland at reducere gælden med 750 mia. kr., og det er uforståeligt, hvis de ikke kan finde på at sige pænt tak. Hun ville gerne have bekræftet, at den pakke, der er, ikke bliver ændret.

Lene Espersen henviste til den diskussion, der var kommet i Danmark om EFSF, efter at topmødet var slut, idet flere professorer nærmest havde set det som et problem, at der nu var blevet lavet et stærkere sikkerhedsnet. Hendes opfattelse var, at det var positivt, at man faktisk var blevet enige om at lave et mere robust system, idet man gearer garantiene.

Der er ingen tvivl om, at de beslutninger, der er blevet truffet, kommer til at koste Danmark indflydelse. Det må man sige ærligt til den danske befolkning. Hun spurgte, om man vidste noget om, hvor den faste eurogruppe i Bruxelles ville blive placeret.

Nikolaj Villumsen mente, den græske situation udstiller med al tydelighed, at det ikke er realistisk, at Grækenland og Tyskland har samme valuta, og at euroen er et flop. Han mente ikke, der var meget europæisk sammenhold, hvis det bare gik ud på at slå på grækerne. Derimod mente han, man kunne hjælpe Grækenland ud af euroen. I øvrigt ville han gerne vide, hvem der havde besluttet, at Merkel og Sarkozy kunne indkalde Grækenland til bønnemøde.

Hvis vi skal eksportere os ud af krisen, så holder det ikke, at alle andre lande skærer ned.

Lykke Friis kom med den ironiske bemærkning, at man taler om, at landene i endnu højere grad skal høre hinanden, inden de træffer vigtige økonomiske beslutninger, men man skal åbenbart ikke høre hinanden, før man beslutter, om man skal holde folkeafstemning eller ej.

I anledning af den diskussion, der har været om, hvorvidt det var i dansk interesse at forsøge at bygge bro til det nye, der er ved at ske, spurgte Lykke Friis, om det er økonomiministerens vurdering, at det overhovedet vil være muligt for Danmark at deltage, og om det er noget, regeringen vil arbejde for.

Merete Riisager pegede på, at Danmark står i den mærkværdige situation, at vi ikke har stemmeret angående Grækenland og ikke har mulighed for at påvirke

beslutningerne, men at vi i den grad bliver påvirket af beslutningerne. Hun spurgte, hvilke tommelskruer man tænkte sig at bruge over for Grækenland og Italien. Hun blev lidt bekymret, når hun hørte økonomiministerens udtalelse om, at der er fundet en løsning på EU's gældeskriser, og statsministerens udtalelse om, at Europas økonomi er reddet, idet hun mente, der endnu var meget, der skulle gøres. Hun spurgte, hvordan man vil påvirke disse lande til at bevæge sig i en fornuftig retning – udover at drøfte det med dem.

Pia Adelsteen kunne godt tilslutte sig Nikolaj Villumsens udtryk, at euroen er et flop. En fælles valuta er et problem, medmindre man fører en fælles finanspolitik. I forbindelse med gearingen af EFSF, så den kommer op på 1000 milliarder euro, ville hun gerne vide, hvor pengene kommer fra.

Hun mente, de nationale parlamenter blive sat totalt ud af spillet, når finanslovene først skal forelægges for EU.

Pia Adelsteen pegede på, at der på side 20 i samlenotatet står: "Derudover vil DER på mødet i december vende tilbage til temaer for europluspagten, hvor man også vil drøfte fremskridt vedrørende dialogen om skattepolitik." Hun spurgte, hvilke fremskridt man vil drøfte.

Økonomiministeren pointerede, at det ikke er euroen, der er grunden til de græske problemer, det er Grækenland. Tværtimod troede hun, grækerne var glade for, at de var med i euroen. Ellers ville de andre eurolande måske have været mere tilbageholdende med at hjælpe. Hun syntes ikke, det var at få tæsk, når man får en gave på op imod 750 milliarder danske kroner. Hvis et land kommer i en situation, hvor det må låne penge af andre lande, så må det leve op til de betingelser, der stilles op. Økonomiministeren syntes, det var en meget god løsning, der var fundet med hensyn til EFSF. Hvis der er interesse for det, vil regeringen gerne udarbejde et baggrundspapir om, hvad der egentlig kommer til at foregå, når vi kommer tættere på konkretiseringen.

NOT

Eurolandene vil i højere grad drøfte med hinanden, hvordan den økonomiske politik skal tilrettelægges, men det enkelte land må selv tage ansvaret for finansloven, når den skal vedtages. Vi er også afhængige af udfaldet, selv om vi ikke har euro. Hun kunne derfor ikke se noget alternativ til euroen eller fastkurspolitikken.

Økonomiministeren kunne ikke svare på Lene Espersens spørgsmål om, hvor eurogruppen ville blive placeret. Det, man taler om i øjeblikket, er, at den skal have en fuldtidsformand.

Formelt mister Danmark ikke indflydelse, men når der er lavet en politisk aftale eurolandene imellem, smitter det af på de lande, som står udenfor. Jo mere forpligtende diskussioner, man har i eurogruppen, jo mindre bliver der for de øvrige lande at diskutere. Derfor er det vigtigt for regeringen at holde fast i, at det, der er relevant for de 27 lande, diskuteres blandt de 27 lande. Danmark har et euroforbehold, og det respekterer regeringen fuldt ud i ånd og bogstav. Samtidig er vi en del af vækst- og stabilitetspagten – også i den styrkede version – og vi har andel i det nye, stærkere økonomiske samarbejde, ligesom vi er gået ind i konkurrence-

evnepagten med åbne øjne, fordi det er i dansk interesse. Vi skal deltage aktivt i debatten, og frem for alt skal vi leve op til de ting, vi siger vi vil gøre. Så længe vi ikke ved, hvordan de vil organisere det, er det alt for tidligt at diskutere, om vi skal forsøge at komme med.

Merete Riisager forstod godt økonomiministerens intention om, at de 27 lande skal drøfte sagerne, men det er ikke den vej, vinden blæser i øjeblikket. Dørene lukkes for os, og vi sidder ude i venteværelset og venter på, at der kommer nogle ud og fortæller os, hvor skabet står.

Pia Adelsteen mente, det ville være rigtigt godt at få et baggrundspapir om EFSF, når man har fundet ud af, hvordan det hele skal hænge sammen.

Nikolaj Villumsen sagde, at ord som europluspagten og scoreboard og europæisk semester godt kunne give myter. Han tilføjede, at det ville have været dejligt, om danskerne var blevet spurgt om disse ting. Det kunne man passende tage med, når man skal have folkeafstemning om nogle af forbeholdene.

Pia Adelsteen var enig med Enhedslisten i, at man burde spørge danskerne. **Økonomiministeren** var godt klar over, at europæisk semester og europluspagten ikke er folkelige begreber, men realiteten er, at vi har en interesse i at vide, hvad der foregår i andre lande, hvilke diskussioner der er, og hvordan de forskellige landes økonomier ser ud, for euro eller ej: Som en lille, åben økonomi er vi meget afhængige af, hvad der foregår andre steder. Gør landene det, de har sagt de vil?

Økonomiministeren mente ikke, vi kunne være interesseret i at skabe sproglige myter. EFSF lyder som en virus, men det er faktisk det modsatte, nemlig noget der skal forhindre, at gældskrisen som en virus spreder sig til resten af Europa.

4. Opfølgning på G20-topmødet den 3.-4. november 2011

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3122 – bilag 1 (samlenotat side 23)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 10 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 4/10-11)

Økonomiministeren: Jeg skal gøre dette punkt relativt kort. Der vil være en opfølgning på det G20-topmøde, som jo pågår. Det startede i går. Hvad opfølgningen bliver er lidt svært at sige, for det er ikke helt tydeligt, hvad der bliver konklusionerne. Det er nok en god idé at vente, til man ser konklusionerne, med at følge op på dem. Jeg tror, de fleste af jer har fulgt G20. Nogle af de ting, man diskuterer, er helt åbenlyst den situation, der er i Europa i øjeblikket. Den situation som er skabt i opfølgning på de græske meldinger. Hele gældskrisen. Sådant som jeg oplever det, holder man også i G20-sammehæng faktisk fast i, at der er et perspektiv. Man bliver nødt til også at løfte blikket fra gældskrisen og finde ud af, hvordan man skaber stærk, balanceret, holdbar vækst rundt omkring i landene, fordi det er i fælles interesse.

Sandsynligvis – sådan har jeg i hvert fald oplevet det – vil man drøfte, hvad der foregår i Europa, hvilke beslutninger der er taget, og hvordan det bliver til virkelighed. Ligesom man selvfølgelig også vil drøfte de finanspolitiske udfordringer i USA og Japan. Det siger næsten sig selv, når det er G20.

5. (Evt.) Implementering af stabilitets- og vækstpagten – rådsafgørelse om ændring af pålæg til Grækenland

– Rådsbeslutning

KOM (2011) 0703

Rådsmøde 3122 – bilag 1 (samlenotat side 26)

EUU alm. del (10) – svar på spørgsmål 38 (om det græske skatteamnesti)

EUU alm. del (10) – svar på spørgsmål 92 (om forebyggende tiltag for at undgå kriser)

Udvalgsmødereferater:

Side 1512 (senest behandlet i EUU 17/6-11 som lukket punkt)

EUU alm. del (09) – bilag 318 (side 755, behandlet i EUU 5/3-10)

Økonomiministeren: Vi forventer at skulle vedtage en ændring af pålægget til Grækenland – altså den skærpede henstilling som Grækenland har fået under vækst- og stabilitetspagten. Den græske underskudsreduktion er ikke på sporet. Det har været svært at implementere den, altså at gøre beslutningerne til virkelighed. Der har også været et uventet dybt tilbageslag i den græske økonomi. Underskuds målet i genopretningsprogrammet er 7,6 pct. af BNP i 2011, men underskuddet ventes at blive over 8 pct. af BNP. Det er ikke så godt.

De græske strammingskrav om at gennemføre strukturelle budgetforbedringer på over 10 pct. af BNP i perioden 2009-2014 er fastholdt, ligesom Grækenland fortsat har frist til 2014 for at bringe underskuddet ned under 3 pct. af BNP. Men der kræves yderligere tiltag, for at man kan sige, at de efterlever henstillingen.

Ændringerne til pålægget specificerer yderligere tiltag, som skal forbedre de græske budgetter. Det er jo Grækenland selv, som skal foretage det. Det er f.eks. reduktion af skattefradrag, ekstra permanent ejendomsskat, lønreduktion til offentligt ansatte, reduktion i pensionsudbetalinger, reform af offentlige overførsler osv. Altså alt det som nok står på listen som meget alvorligt.

Vi har ikke stemmeret i sager, som vedrører vækst- og stabilitetspagtens virkeliggørelse i eurolande, men vi støtter pålæg til Grækenland og tiltag, som sikrer, at det blive gjort til virkelighed. Det er i virkeligheden den samme ret jordnære, husmoderlige opfattelse, som vi har: Har man sagt, man vil gøre en ting, så skal man også gøre det, fordi det påvirker os alle sammen, om det bliver til virkelighed eller ej.

6. Styrket økonomisk samarbejde – scoreboard til overvågning af makroøkonomiske ubalancer

– Rådskonklusioner

KOM (2010) 0527

Rådsmøde 3122 – bilag 1 (samlenotat side 29)

KOM (2010) 0527 – samrådsspørgsmål A (om scoreboard og indikatorer)

KOM (2010) 0527 – bilag 2 (notat af 1/4-11 om indikatorer og scoreboard om overvågningen af makroøkonomiske ubalancer)

KOM (2010) 0527 – bilag 1 (grund og nærhedsnotat af 24/11-10)

EU-note (10) – E 42 (note om mødet i Det Europæiske Råd 24-25/3-11)

EU-note (10) – E 3 (note om Kommissionens lovgivningspakke om bedre styring af de offentlige finanser og de makroøkonomiske forhold)

KOM (2010) 0527 – svar på spørgsmål 1

KOM (2010) 0527 – svar på spørgsmål 2

KOM (2010) 0527 – svar på spørgsmål 3

KOM (2010) 0527 – svar på spørgsmål 4

KOM (2010) 0527 – svar på spørgsmål 5

KOM (2010) 0527 – svar på spørgsmål 6

KOM (2010) 0527 – svar på spørgsmål 7

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (11) – bilag 28 (side 1614, behandlet i EUU 9/9-11)

EUU alm. del (11) – bilag 10 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 4/10-11)

EUU alm. del (10) – bilag 382 (side 1106, samråd med finansministeren 6/4-11)

EUU alm. del (10) – bilag 367 (side 1054 FO, forhandlingsoplæg om europagten forelagt 22/3-11)

EUU alm. del (10) – bilag 333 (side 763 FO, forhandlingsoplæg forelagt 11/2-11)

Økonomiministeren: Det, vi skal gøre i Økofin, er sådan set ret konkret, idet vi skal lave rådskonklusioner om det, man kalder for et scoreboard. Det er den del af den samlede pakke af lovgivningsforslag, som har været drøftet intensivt her i udvalget – desværre før jeg selv kunne deltage aktivt i drøftelserne. Det udmønter de dialogforhandlinger, der har været om indholdet af scoreboardet og dermed også om rammerne for det program vedrørende makroubalancer, som er sat på dagsordenen. Indholdet er at sætte en række indikatorer eller nøgletal op og så finde ud af: Hvad skal følsomheden være for dem? Hvornår skal man – om jeg så må sige – tænde trafiklyset og sige: "Nu er det ikke grønt længere, nu blive det gult"? Og hvad skal man så i givet fald gøre?

Listen over indikatorer er ikke alenlang, men dog betydningsfuld. Det drejer sig om:

5. Europaudvalgsmøde 4/11-11

- Betalingsbalancen.
- Den internationale nettoinvesteringsposition.
- Eksportmarkedsandele.
- Nominelle enhedslønomkostninger.
- Reale effektive valutakurser.
- Ledighed.
- Privat gæld.
- Kreditgivning til den private sektor.
- Udviklingen i reale boligpriser.
- Den offentlige gæld.

Foreløbig er der ikke lagt op til at inkludere en finansiel indikator her fra begyndelsen.

Som sagt knyttes der tærskelværdier til. Altså hvad skal der til, for at man siger: "Hov for Søren, der er et eller andet, der ikke er som det skal være." En overskrivelse af en eller flere af de værdier gør, at man påkalder sig opmærksomhed, fordi der er et eller andet, der ikke er i balance; der er et eller andet, der ikke er som det skal være.

Jeg tror, at denne procedure er god. Regeringen støtter de konklusioner, der er lagt op til. Jeg tror også, proceduren skaber en reel merværdi i det økonomiske samarbejde. Det bliver ligesom skåret til, hvad det er vi har med at gøre. Det gør, at der bliver en meget tydelig dagsorden, og der bliver noget, som er til at forholde sig til. Vi kan ikke forholde os til hele verden på én gang, men det er disse ting, vi er enige om; det er det, som er udgangspunktet, når vi drøftet, om tingene er i balance, eller de ikke er det.

Vi forventer, at der blive en drøftelse af den præcise behandling af betalingsbalancen i scoreboardet, idet der ikke er endelig enighed om det endnu. Et kompromis vil sandsynligvis afspejle, at betalingsbalanceunderskud vil blive betragtet som en større udfordring end betalingsbalanceoverskud. Det er sandsynligvis dér, det kommer til at ende.

Nikolaj Villumsen sagde i forbindelse med scoreboardet, at nu skal Berlusconi åbenbart til at tage stilling til, om de danske lønninger er for høje.

Økonomiministeren sagde, at der ikke bliver tale om, at Berlusconi kan vende tommelfingeren nedad i relation til det danske lønniveau. Man kan sagtens have høje lønninger, hvis man har en høj produktivitet, hvad vi har i Danmark.

Merete Riisager tvivlede på, at Berlusconi ville rette ind, hvis danskerne talte vredt til ham og sagde, at vi ikke syntes, han førte en fornuftig økonomisk politik.

Nikolaj Villumsen var stadig bekymret over, at Berlusconi skulle blande sig i den danske finanslov, og spurgte, om regeringen kunne tænke sig, at Folketinget fik finansloven at se på samme tid som man sendte den til EU, altså i april.

Økonomiministeren vidste ikke, om nogen havde talt vredt til Berlusconi, men hun fastholdt, at hvis man kommer dertil, at man har brug for at låne penge, så må man indrette sig på de betingelser, der stilles op.

Der er ikke nogen diskussion om, hvorvidt Berlusconi skal godkende en dansk finanslov eller se på danske lønninger, for det skal han ikke. Danmark laver et konvergensprogram, men vi sender ikke vores finanslov til eksamen andre steder end i det danske Folketing.

Pia Adelsteen pegede i forbindelse med scoreboardet på, at der er et problem med enhedslønmkostningerne, hvor man siger, at på grund af de forskellige valutakurser regner man med plus 9 pct. for eurolandene og plus 12 pct. for ikke-eurolande. Hun spurgte, hvilke procentsatser man regner med i forhold til Danmark, som jo fører en fastkurspolitik.

Økonomiministeren svarede, at da Danmark er et ikke-euroland, vil vi blive bedømt som ikke-euroland. Hun tilføjede, at det er lidt ærgerligt, for vi skal konkurrere med eurolandene.

7. Opstartsklimafinansiering – afrapportering fra 2011

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 3122 – bilag 1 (samlenotat side 36)

Økonomiministeren: Vedrørende opstartsklimafinansiering er der tale om en afrapportering fra 2011. Vi forventer, at konklusionen vil være, at man bekræfter EU's bidrag til den internationale opstartsklimafinansiering i 2011. Danmark yder 400 mio. kr. til klimafinansiering.

Det, som udestår – hvad jeg håber, vi kommer til at understrege i konklusionerne – er, at der skal findes en vej, sådan at vi kan øge klimafinansieringen fra 2013 til 2020. Hvordan det skal ske, udestår det at gøre færdig. Vi har heller ikke taget stilling til klimafinansieringen efter 2012, men der er lagt et spor, som siger, at vi er nødt til at øge vores bidrag, for ellers kan vore ambitioner ikke indfries på EU-niveau.

Lykke Friis tilsluttede sig vigtigheden af, at der er kommet transparens med hensyn til den berømte "fast start" i klimaforhandlingerne, men pegede på, at der er et hul, når "fast start" udløber i 2013. Her er der et oplagt emne for det danske formandskab.

Økonomiministeren sagde, at der faktisk er leveret på opstartsklimafinansieringen. Udfordringen ligger i, hvordan vi kommer videre fra 2013 til 2020.

Lykke Friis var helt enig i, at der er leveret, men pointen er, at det er ikke opfattelsen hos mange af udviklingslandene. Derfor må vi på hjemmesider og andre steder cementere, at der er leveret.

Økonomiministeren var klar over, at mange havde det indtryk, at der ikke var leveret. Det må vi gøre noget ved.

FO Punkt 2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets Forordning om markedsføring og brug af sprængstofprækursorer

KOM (2010) 0473

KOM (2010) 0473 – bilag 2 (aktuelt notat vedr. markedsføring og brug af sprængstofprækursorer)

KOM (2010) 0473 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 29/10-10)

KOM (2010) 0473 – svar på spørgsmål 1, fra udenrigsministeren
Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (10) – bilag 94 (side 196, senest behandlet i EUU 5/11-10)

Justitsministeren: Jeg har én sag på dagsordenen i dag, som jeg forelægger for udvalget til forhandlingsoplæg. Det drejer sig om et forordningsforslag om markedsføring og brug af såkaldte sprængstofprækursorer. Det er jo ikke et mundret ord, men det er trods alt vigtigt.

Udvalget er tidligere blevet orienteret om sagen på udvalgets møde den 5. november sidste år. Udvalget modtog dengang dels et grundnotat og dels et samlenotat om sagen. Forud for dette møde har udvalget modtaget et revideret samlenotat.

Når jeg i dag forelægger sagen med henblik på forhandlingsoplæg, skyldes det, at det polske formandskab nu ønsker at indlede dialogforhandlinger med Europa-Parlamentet med henblik på så vidt muligt at indgå en aftale i førstelæsning.

Forslaget er altså endnu ikke på dagsordenen for et rådsmøde, men sagen behandles i dag på et møde i Coreper med henblik på, at formandskabet kan få det fornødne mandat til at indlede forhandlinger med Parlamentet.

Det skal understreges, at forslaget ikke er omfattet af det danske retsforbehold, da forslaget er fremsat med hjemmel i traktatens bestemmelser om det indre marked.

Som det fremgår af det samlenotat om forslaget, som udvalget har modtaget, er det overordnede formål at begrænse ikke-erhvervsdrivende personers adgang til visse kemiske stoffer og blandinger heraf for derigennem at nedbringe risikoen for fremstilling af hjemmelavede sprængstoffer.

Med forslaget fastsættes der som udgangspunkt et forbud mod besiddelse hos privatpersoner af de pågældende kemiske stoffer. Dette forbud er dog ikke nødvendigvis absolut, idet medlemsstaterne har mulighed for at tillade private erhvervelse, besiddelse og brug af stofferne ved at udstede en licens hertil.

Et centralt tema under de hidtidige forhandlinger har netop været denne licensordning, som nogle medlemsstater finder administrativ byrdefuld. På den baggrund har formandskabet lagt op til et kompromis, der indebærer, at medlemsstaterne selv vælger, om de vil anvende et licenssystem, et registreringssystem eller slet ikke tillade undtagelser fra det generelle forbud i forhold til private. I de medlemsstater, der måtte vælge et registreringssystem, vil det i givet fald være et

5. Europaudvalgs møde 4/11-11

krav, at den erhvervsdrivende, der overlader stoffet til en privatperson, foretager en registrering heraf. Såfremt en privatperson ønsker at indføre et af de relevante kemikalier fra et andet land, vil der dog i alle tilfælde skulle foreligge en tilladelse i form af en indførselslicens.

I Danmark har vi allerede regler, hvorefter det som udgangspunkt er forbudt for privatpersoner at indføre, erhverve, besidde og anvende en række nærmere angivne kemikalier. Derfor har vi også fra dansk side under forhandlingerne arbejdet for på EU-niveau at få indført strenge regler på området. Også selv om det for visse kemikaliers vedkommende betyder, at vi skal skærpe vores regler, fordi der i EU bliver fastsat en lavere koncentrationsgrænse end den, vi nu har i Danmark.

Forordningens restriktioner i forhold til overdragelse, besiddelse og brug gælder alene i forhold til privatpersoner. Imidlertid indeholder forordningen også en række regler, der indebærer en pligt for erhvervsdrivende til at indberette mistænkelige transaktioner og større tyverier af de relevante stoffer. Denne pligt gælder både ved transaktioner i forhold til andre erhvervsdrivende og privatpersoner. Det fremgår nærmere af forordningen – og af beskrivelsen i samlenotatet – hvad der nærmere skal forstås ved en "mistænkelig transaktion".

I Danmark har vi ikke i dag sådanne regler om mistænkelige transaktioner og indberetning af tyverier, så på det punkt vil reglerne også for vores vedkommende betyde en skærpelse.

Et andet hovedtema i forhandlingerne har været spørgsmålet om, hvilke kemikalier der skal være omfattet. I særdeleshed om ammoniumnitrat skal være omfattet.

I dag eksisterer der allerede ganske strenge regler fastsat i EU vedrørende ammoniumnitrat. Således indeholder den såkaldte REACH-forordning bl.a. et totalforbud mod privatpersoners erhvervelse af stoffer, der indeholder mere end 16 masseprocent kvælstof fra ammoniumnitrat.

I Kommissionens oprindelige forslag var der lagt op til at medtage ammoniumnitrat under licenssystemet. Da dette i realiteten ville indebære en slækkelse af de eksisterende EU-regler, har man fra bl.a. dansk side argumenteret imod dette.

På den baggrund har formandskabet lagt op til at lade reglerne forblive i REACH-forordningen og i stedet alene lade ammoniumnitrat være omfattet af indberetningspligten vedrørende mistænkelige transaktioner og tyverier. Alternativt foreslår formandskabet, at man kopierer de gældende regler fra REACH-forordningen over i denne forordning.

Et tredje hovedtema under forhandlingerne har været spørgsmålet om opdatering af listen over kemiske stoffer, der omfattes af forordningen. Eller skulle jeg måske snarere sige – listerne. Det er nemlig sådan, at forordningen indeholder et bilag I med de stoffer, der er underlagt forbud, licens eller registrering samt indberetningspligten, og et bilag II, der indeholder stoffer, som alene er underlagt indberetningspligten.

I Kommissionens oprindelige forslag var der lagt op til, at bilagene skulle kunne opdateres gennem såkaldte delegerede retsakter. Det indebærer som bekendt, at

Kommissionen i givet fald får delegeret beføjelse til at udbygge eller ændre i bilagene inden for de rammer, som fastlægges for delegationen. Dette har visse lande været betænkelige overfor, idet de i større eller mindre omfang ønskede at lade opdateringerne ske gennem den almindelige lovgivningsprocedure. Da udvalget fik samlenotatet tilsendt, var der lagt op til at delegere kompetencen til Kommissionen. Siden hen har formandskabet imidlertid foreslået at begrænse denne kompetence, således at Kommissionen ikke kan tilføje og fjerne stoffer på bilag I, men alene ændre på koncentrationsgrænserne for de stoffer, der allerede er omfattet. Hvordan teksten præcis ender med at se ud på dette punkt, er altså endnu ikke afklaret.

Dette gælder i øvrigt også på andre punkter, idet forslaget jo fortsat er under forhandling.

FO Fra regeringens side er vi overordnet positive over for forslaget, der vil kunne bidrage til at styrke sikkerheden i EU.

Den danske regering er navnlig positiv over for forslagets bestemmelser om, at medlemsstaterne har mulighed for at forbyde stofferne omfattet af bilag I på sit eget område. Regeringen agter derfor at støtte formandskabets udkast til kompromis, hvorefter medlemsstaterne selv kan vælge sit system, idet vi er glade for, at der dermed indføres et system i alle lande.

Fra regeringens side havde vi gerne set endnu flere stoffer omfattet af det centrale bilag I, idet de danske regler omfatter flere stoffer. Derfor så vi også gerne, at Kommissionen fik kompetence til at tilføje nye stoffer på bilag I. Imidlertid er vi indstillet på at acceptere det samlede kompromis dog under to afgørende forudsætninger:

1. At vi kan opretholde vores allerede gældende strengere nationale regler.
2. At der ikke slækkes på de gældende EU-regler om ammoniumnitrat.

Vi er fra regeringens side fleksibel i forhold til, om reglerne om ammoniumnitrat forbliver i REACH-forordningen, eller om de kopieres over i denne forordning. Det afgørende er altså alene, at der ikke slækkes på reglerne.

Med hensyn til vores egne gældende regler er sagen vanskeliggjort af, at der i forordningen er indsat en såkaldt frihandelsklausul. Fra dansk side arbejder vi imidlertid ihærdigt på at få problemet løst gennem forordningens beskyttelses-klausul, som gerne skal gøre det muligt for os også fremover at bevare de strengere regler, vi allerede har udstedt af hensyn til sikkerheden.

Samtidig lægger vi fra regeringens side særlig vægt på, at forordningen ikke i sig selv indebærer, at medlemsstaterne ikke kan opretholde eller indføre nye regler, der er begrundet i miljøhensyn eller hensyn til sundheden.

Mit forslag til forhandlingsoplæg er derfor, at vi fra dansk side:

1. Lægger afgørende vægt på, at der ikke med forordningen sker en lempelse af de eksisterende regler om ammoniumnitrat.
2. Lægger afgørende vægt på, at Danmark fortsat kan opretholde sine strenge nationale regler på området.

5. Europaudvalgs møde 4/11-11

3. Lægger særlig vægt på, at forordningen ikke i sig selv indebærer, at medlemsstaterne forhindres i at opretholde eller fastsætte regler, der er begrundet i hensynet til miljø eller sundhed
4. Og at vi i øvrigt støtter forordningsforslaget, hvis de afgørende forudsætninger er opfyldt.

I det omfang der måtte være behov for det, vil vi øvrigt arbejde for, at de nye regler er klare og operationelle og samlet set bidrager til et fornuftigt beskyttelsesniveau.

Jeg har i min gennemgang af forslaget forsøgt at koncentrere mig om visse udvalgte problemstillinger, som I nok kan høre, men udvalget er naturligvis velkommen til at stille spørgsmål om forhold, som jeg ikke selv har nævnt, hvis det måtte ønske det.

Den fungerende formand, Pia Adelsteen, gjorde opmærksom på, at det ikke hed "førstelæsning", men "førstebehandling".

Derpå konstaterede hun, at regeringen ikke havde flertal imod sig idet ingen partier havde ytret sig imod forhandlingsoplægget.